

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **T-Mobile Czech Republic, a.s.** se sídlem Praha 4, Tomíčкова 2144/1, IČ 649 49 681, zast. JUDr. Petrem Hromkem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 30, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad** se sídlem Praha 9, Sokolovská 219, za účasti: Telefónica Czech Republic, a.s. se sídlem Praha 4, Za Brumlovkou 266/2, IČ 601 93 336, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 12.4.2012, č.j. ČTÚ-20 929/2012-603,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 12.4.2012, č.j. ČTÚ-20 929/2012-603, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.760,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Petra Hromka, advokáta.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen žalovaný), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru vydanému Českým telekomunikačním úřadem (dále též ČTÚ nebo Úřad), Odborem ekonomické regulace ze dne 8.12.2011 č.j. ČTÚ-117 295/2011-611, jímž se v souladu s § 49 odst.8 zákona č.127/2005Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších právních předpisů, žalobci stanoví platba na účet

univerzální služby za období roku 2009 ve výši 18 926 495,- Kč, a platební výměr byl potvrzen.

Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný nevedl ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2009 a ve věci stanovení výše platby plátců na účet univerzální služby jediné správní řízení, v němž by, jak vypočítal a stanovil čisté náklady na poskytování univerzální služby, tak i současně stanovil výši plateb jednotlivých plátců, ale namísto toho vedl zvlášť řízení o stanovení čistých nákladů na poskytování univerzální služby a zvlášť řízení o stanovení výše platby plátců na účet univerzální služby. Tím porušil § 48 a násl. zákona o elektronických komunikacích. Podle žalobce zákon o elektronických komunikacích nepředpokládá vedení samostatného řízení o stanovení čistých nákladů na poskytování univerzální služby na straně jedné a samostatného řízení o stanovení výše platby plátců na účet univerzální služby na straně druhé. Obě řízení spolu velice úzce, věcně a logicky souvisí a na sebe bezprostředně časově navazují. Výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby rozhodujícím způsobem determinuje výši plateb plátců na účet univerzální služby. Stanovení výše platby každého jednotlivého plátce na účet univerzální služby je bezprostředně spjata s ověřením a stanovením výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby. Teprve poté, co je známa výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby, je možné vypočítat a určit výši plateb plátců na účet univerzální služby. Tento vztah vzájemné závislosti logicky směřuje k vedení jediného řízení. Z úzké, věcné a logické souvislosti je nutné dovodit, že ve věci stanovení výše čistých nákladů a stanovení výše plateb plátců je Úřad povinen vést jen jediné řízení. Účastníky tohoto řízení by měli být poskytovatel univerzální služby a plátcí, kteří jsou podle § 49 odst.5 zákona o elektronických komunikacích povinni přispívat na účet univerzální služby.

V druhém žalobním bodu žalobce poznamenal, že v zákonem stanovené lhůtě podal u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí Rady ČTÚ ze dne 24.10.2011 č.j. ČTÚ-79 133/2011-603 (dále též podkladové rozhodnutí) ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2009, jelikož má za to, že toto rozhodnutí je taktéž nezákonné. Podkladovým rozhodnutím se Rada ČTÚ ztotožnila s rozhodnutím Předsedy Rady ČTÚ ze dne 7.7.2011, č.j. ČTÚ-100 054/2010-611/IX.vyř., kterým Předseda Rady ČTÚ stanovil čisté náklady společnosti Telefonica O2 Czech Republic, a.s. (dále též osoba zúčastněná na řízení) na poskytování univerzální služby za rok 2009 ve výši 73 363 998,- Kč a určil, že čisté náklady na poskytování univerzální služby za rok 2009 představují pro jeho poskytovatele neúnosnou zátěž. Uvedené rozhodnutí je přitom tzv. podkladovým rozhodnutím pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a pokud bude shledáno nezákonné, z logiky věci bude třeba za nezákonné považovat i žalobou napadené rozhodnutí. Z těchto důvodů navrhl přerušení řízení.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i platební výměr ČTÚ, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně, jako v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a vyjádřil svůj souhlas s přerušením řízení z důvodu soudního přezkumu podkladového rozhodnutí u zdejšího soudu pod sp.zn. 8 A 394/2011. K žalobním námitkám uvedl, že žalovaný byl vzhledem k zásadě presumpce platnosti a správnosti správních aktů oprávněn, respektive povinen platební výměr vydat. Žalobcův poukaz na absenci jediného, respektive společného správního řízení se objevuje již v odvolání proti platebnímu výměru. Vzhledem k tomu, že v žalobě neuvedl žádnou jinou argumentaci,

respektive důvody, které by mohly mít za následek nezákonnost platebního výměru, žalovaný zopakoval své důvody uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí, kdy setrval na tom, že zákon o elektronických komunikacích celkem jednoznačně upravuje postup správního orgánu, který rozhoduje ve správním řízení o tzv. podkladovém rozhodnutí (tj. ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby), když toto řízení je zahajováno na žádost poskytovatele univerzální služby (§ 44 odst. 1 zákona č.500/2004Sb., správní řád, dále jen správní řád) a vedeno je ve smyslu § 144 správního řádu ve spojení s § 122 odst. 5, 7 zákona o elektronických komunikacích s větším počtem účastníků, tzn. i se žalobcem. Žalovaný trval na tom, že zákon o elektronických komunikacích v ust. § 49 ve znění platném do 30.06.2010 stanoví přesně postup při financování univerzální služby, od něhož se žalovaný nemohl odchýlit. K odkazovanému § 49 zákona o elektronických komunikacích žalovaný poukázal na odst.5, kde je uvedeno, kdo je plátcem na účet univerzální služby. Sedmý odstavce téhož zákonného ustanovení pak stanoví postup, ve kterém jsou opatřením obecné povahy (dále též OOP) stanoveny procentní podíly výnosů za poskytování služeb u definovaných plátců, přičemž v souladu s osmým odstavcem téhož zákonného ustanovení je žalovanému uložena povinnost bezodkladně podle procentního podílu dle OOP stanovit z čistých nákladů určených podle § 48 tohoto zákona výši platby plátce na účet univerzální služby a na stanovenou výši platby vystavit platební výměr. Žalovaný proto nesouhlasil s tím, že o povinnosti k příslušné platbě na účet univerzální služby mělo být vedeno společné správní řízení a nesouhlasil ani s tím, že by z těchto důvodů bylo žalobou napadené rozhodnutí a platební výměr nezákonné. Podle názoru žalovaného žalobce pro opačný závěr neuvedl dostatečnou argumentaci, přičemž předmětem přezkumu zákonnosti vydaného platebního výměru je, zda došlo k úplnému a správnému zjištění povinnosti účastníka k platbě, a zda z předmětného vyměřovacího spisu je patrné, jak správní orgán I. stupně ke stanovení povinnosti dospěl a zda tak učinil transparentně a v souladu se zákonem. Podle žalovaného pokud jde o tuto část přezkumu platebního výměru, byl platební výměr vydán v souladu se zákonem. K odůvodnění žalovaného rozhodnutí žalovaný poukázal rovněž na § 49 odst.5 zákona o elektronických komunikacích ve znění platném do 30.06.2010 a ustanovení § 49 odst.7 téhož zákona s tím, že dne 01.11.2010 byl zveřejněn na webových stránkách žalovaného návrh OOP č. OOP/19/07.2011-12 ke konzultaci všech dotčených subjektů (§ 130 odst.1 citovaného zákona). Při zpracování návrhu uvedeného OOP žalovaný vycházel z podkladů, které ve smyslu jejich povinnosti podle § 13 citovaného zákona jednotlivé subjekty oznámily jako činnost, která je podnikáním v elektronických komunikacích, přičemž taková činnost v rozhodném období vykonávaná současně odpovídala rozsahu služeb uvedených v § 49 odst. 5 zmíněného zákona. Pro účely konzultace byla podle výše uvedeného ustanovení poskytnuta lhůta jednoho měsíce pro veřejnou diskuzi, ve které se mohly dotčené subjekty k návrhu předmětného OOP vyjádřit a vznést připomínky. Vzhledem k tomu, že po veřejné konzultaci ČTÚ neobdržel žádné připomínky, odkazované OOP bylo zveřejněno v Telekomunikačním věstníku částka 10 dne 5.8.2011 s účinností 20.8.2011. S odkazem na výše uvedené ČTÚ přistoupil k vydání platebního výměru. Podle žalovaného při vydání platebního výměru ČTÚ vyšel z úplně zjištěného skutkového stavu, věc správně právně posoudil, neboť podmínky postupu, které jsou stanoveny zákonem o elektronických komunikacích pro financování univerzální služby (§ 49 odst. 5-8), byly naplněny.

Pro případ rozhodování soudu bez přerušení řízení žalovaný navrhl nedůvodnou žalobu zamítnout. Bude-li řízení přerušeno do doby rozhodnutí soudu o žalobě ve věci tzv. podkladového rozhodnutí, vyjádřil žalovaný svou připravenost k výzvě soudu svou argumentaci případně doplnit.

Usnesením ze dne 26.3.2013 č.j. 9 A 106/2012-29, v právní moci dne 3.4.2013, soud s ohledem na souhlasná stanoviska účastníků řízení podle ustanovení § 48 odst.3 písm. d) s. ř. s. přerušil do doby rozhodnutí ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. 8 A 394/2011 o žalobě proti tzv. podkladovému rozhodnutí v nyní projednávané věci, neboť výsledek tohoto řízení může mít vliv na rozhodování soudu.

V písemném vyjádření k žalobě osoba zúčastněná na řízení (společnost Telefonica Czech republic a.s.) popsala skutkový stav a vyjádřila své přesvědčení, že je v předmětném soudním řízení přímo dotčena na svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech.

V podání ze dne 30.04.2014 žalovaný vyjádřil s přiznáním postavení společnosti Telefonica Czech republic a.s. jako osoby zúčastněné na řízení souhlas.

Usnesením ze dne 29.02.2016 č.j. 9 A 106/2012-45, v právní moci dne 03.03.2016, soud vyslovil, že se v řízení pokračuje. K tomuto postupu vedlo soud zjištění vyplývající z jeho rozhodovací činnosti, že ve věci sp.zn. 8 A 394/2011 (žaloba proti podkladovému rozhodnutí) byl dne 2.02.2016 č.j. 8 A 394/2011-50-63 vydán rozsudek, kterým soud podkladové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudek nabyl právní moci dne 2.2.2016.

Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání postupem podle ustanovení § 51 odst.1 s.ř.s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Z obsahu spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě ke vzneseným žalobním bodům vyplynulo, že dne 20.7.2011 pod č.j. ČTÚ-51 794/2011-611 ČTÚ opatřením obecné povahy č. OOP/19/7.2011-12 (dále jen předmětné OOP) stanovil procentní podíly výnosů za poskytování služeb uvedených v § 49 odst.5 zákona o elektronických komunikacích za rok 20098 tak, že pro žalobce činil 25,79807 % podíl výnosů za poskytování služeb podle § 49 odst.7 zákona o elektronických komunikacích. Předmětné OOP nabylo účinnosti dne 20.8.2011. Rozhodnutím ČTÚ ze dne 7.7.2011 č.j. ČTÚ-100 054/2010-611/IX.vyř. byly stanoveny čisté náklady na poskytování univerzální služby za rok 2009 ve výši 73 983 998,- Kč a současně bylo určeno, že tyto čisté náklady představují pro společnost Telefonica O2 Czech republic a.s. (dále též Telefonica nebo poskytoval univerzální služby) neúnosnou zátěž. O rozkladech žalobce a společnosti Vodofone Czech republic a.s. proti tomuto rozhodnutí rozhodl Předseda Rady ČTÚ rozhodnutím ze dne 24.10.2011 č.j. ČTÚ-79 133/2011-603 tak, že rozklady zamítl. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 7.11.2011 (podkladové rozhodnutí). Za tohoto stavu vydal ČTÚ dne 8.12.2011 pod č.j. ČTÚ-117 295/2011-611 platební výměr na výši platby na účet univerzální služby za období roku 2009, v němž žalobci podle § 49 odst.8 zákona o elektronických komunikacích ve znění účinném do 30.06.2010 žalobci stanovil platbu na účet univerzální služby za období roku 2009 ve výši 18 926 495,- Kč a uložil mu povinnost provést platbu ve stanovené lhůtě na dané místo plnění. V odůvodnění rozhodnutí vyšel ČTÚ ze shora zmíněného OOP a rozhodnutí žalovaného ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů za rok 2009 (podkladové rozhodnutí). O odvolání žalobce proti platebnímu výměru rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a platební výměr potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný přisvědčil skutkovým zjištěním a právnímu posouzení ČTÚ a k odvolacím námitkám žalobce, který uváděl obdobně jako v podané žalobě, konstatoval, že správní orgán I. stupně nepostupoval v rozporu se zákonem o elektronických komunikacích, když nevedl společné správní řízení, neboť zákon o elektronických

komunikacích jednoznačně upravuje postup ČTÚ, kdy tento rozhoduje ve správním řízení o tzv. podkladovém rozhodnutí (tj. ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby) zahajovaném na žádost poskytovatele univerzální služby podle § 44 odst. 1 správního řádu a vedeném ve smyslu § 144 téhož zákona ve spojení s § 122 odst. 5, 7 zákona o elektronických komunikacích s větším počtem účastníků. Dále zákon o elektronických komunikacích stanoví postup, kdy jsou opatření obecné povahy stanoveny procentní podíly výnosů za poskytování služeb uvedených v § 49 odst. 5 jednotlivých plátců na celkových výnosech v daném zúčtovacím období podle § 49 odst. 7 ad konečně povinnost správního orgánu bezodkladně podle procentního podílu dle OOP stanovit z čistých nákladů určených podle § 48 zákona o elektronických komunikacích výši platby plátce na účet univerzální služby, přičemž na stanovenou výši platby má vystavit platební výměr podle § 49 odst. 8 citovaného zákona. Pro jiný závěr odvolatel neuvedl podle žalovaného dostatečnou argumentaci. K tomu žalovaný zdůraznil, že předmětem odvolacího řízení je přezkum zákonnosti vydaného platebního výměru, tedy, zda došlo k úplnému a správnému zjištění povinnosti účastníka k platbě, a zda z předmětného vyměřovacího spisu je patrné, jak správní orgán I. stupně ke stanovení povinnosti v platebním výměru dospěl, zda tak učinil transparentně a v souladu se zákonem. Pokud žalobce v odvolání poukazoval na podanou žalobu proti podkladovému rozhodnutí a navrhl za tím účelem přerušit správní řízení ve věci stanovení platby na účet univerzální služby, považoval žalovaný za rozhodné, že podkladové rozhodnutí dosud nebylo zrušeno jiným správním aktem nebo rozhodnutím soudu, a proto se jím žalovaný s přihlédnutím k zásadě presumpce platnosti a správnosti správních aktů cítil vázán.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 49 odst. 1, 2, 5, 7, 8 zákona o elektronických komunikacích v rozhodném znění (do 30.06.2010) žádost o úhradu čistých nákladů je poskytovatel univerzální služby povinen podat Úřadu nejpozději do 31. července kalendářního roku následujícího po zúčtovacím období. (2) Úřad určí, zda výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby stanovená podle § 48 představuje pro jejího poskytovatele neúnosnou zátěž. (5) Plátcem je každý podnikatel, včetně poskytovatele dotčené univerzální služby, poskytující na území České republiky v zúčtovacím období propojení a přístup k veřejně dostupné síti elektronických komunikací, veřejně dostupnou telefonní službu, službu pronájmu okruhů, službu přístupu k internetu nebo jinou veřejně dostupnou datovou službu, bez ohledu na to, zda je na území České republiky usazen nebo nikoliv. Výše platby plátce nesmí překročit v jednom zúčtovacím období jedno procento jeho výnosů z těchto služeb. (7) Úřad stanoví opatření obecné povahy procentní podíly výnosů za poskytování služeb uvedených v odstavci 5 jednotlivých plátců na celkových výnosech za poskytování služeb uvedených v odstavci 5 všech plátců v daném zúčtovacím období. (8) Úřad podle procentního podílu určeného podle odstavce 7 bezodkladně stanoví z čistých nákladů stanovených podle § 48 a z případné splátky návratné finanční výpomoci od státu výši platby plátce. Na stanovenou výši platby Úřad vystaví platební výměr. Povinnost provést platbu vzniká plátci dnem uvedeným v platebním výměru.

Soud o věci uvažil takto:

V projednávané věci platby na účet univerzální služby za období roku 2009 správní orgány rozhodovaly podle zákona o elektronických komunikacích ve znění do 30.06.2010, neboť podle čl. II odst. 10 přechodných ustanovení zákona 153/2010 Sb., jímž byl zákon o elektronických komunikacích novelizován, a který nabyl účinnosti dne 1.1.2007, *práva a*

povinnosti Českého telekomunikačního úřadu, poskytovatelů univerzální služby a plátců na účet univerzální služby při výpočtu a úhradě čistých nákladů na poskytování univerzální služby a stanovování, vybírání a vymáhání plateb na účet univerzální služby a s nimi souvisejících penále, jakož i práva a povinnosti týkající se vedení účtu univerzální služby, obsahu výroční zprávy univerzální služby a poskytování informací Českému telekomunikačnímu úřadu pro výpočet výše platby na účet univerzální služby za zúčtovací období univerzální služby skončené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se řídí zákonem o elektronických komunikacích a jeho prováděcími právními předpisy, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

Soud nemohl vejít na námitku žalobce, podle které měl ČTÚ vést společné správní řízení ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů a současně i ve věci stanovení výše plateb na účet univerzální služby za období roku 2009. Podle stanoviska soudu zákon o elektronických komunikacích předpokládá ve věci věření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby vedení samostatného správního řízení, které bylo zahájeno podáním žádosti poskytovatele univerzální služby ve věci výpočtu čistých nákladů na poskytování univerzální služby podle § 49 odst. 1 citovaného zákona za účasti všech plátců na účet univerzální služby, tj. těch, kteří mohli být výsledkem tohoto řízení přímo dotčeni ve svých právech, tedy i žalobce. Ustanovení § 49 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích stanoví, že opatřením obecné povahy jsou stanoveny procentní podíly výnosů za poskytování služeb jednotlivých plátců na celkových výnosech za poskytování služeb všech plátců v daném zúčtovacím období. Z uvedeného vyplývá, že teprve na základě pravomocně stanovené výše čistých nákladů postupem podle § 48 zákona o elektronických komunikacích a za použitím procentního podílu určeného opatřením obecné povahy podle § 49 odst. 7 téhož zákona mohla být platebním výměrem vydaným podle § 49 odst. 8 určena výše platby jednotlivého plátce na účet univerzální služby. K uvedenému závěru soud dospěl i v obdobné věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 9 Ca 309/2009, 9A 284/2011 a sp. zn. 5 A 134/2013. Platební výměr a žalobou napadené rozhodnutí tak byly vydány za situace, kdy bylo jednak účinné předmětné OOP, kterým byl žalobci pro období roku 2009 stanoven procentní podíl ve výši 25,79807, tak existovalo i pravomocné podkladové rozhodnutí, jímž byly stanoveny čisté náklady na poskytování univerzální služby za rok 2009 ve výši 73 363 998,-Kč, a bylo určeno, že pro společnost Telefonica jako poskytovatele univerzální služby představují neúnosnou zátěž. Soud proto žalobní námitku nepovažuje za důvodnou.

Žalobce v žalobě dále namítal, že je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné pro věcnou nesprávnost podkladového rozhodnutí a tvrdil, že výše čistých nákladů byla v tomto podkladovém rozhodnutí stanovena v nesprávné výši. K tomu soud poukazuje na ustanovení § 75 odst. 2 s.ř.s., podle kterého „soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví“, a uvádí, že nepřezkoumával k této žalobní námitce zákonnost podkladového rozhodnutí, neboť je správním aktem, který lze napadnout samostatnou správní žalobou. Nejedná se o subsumovaný správní akt podmiňující obsah finálního správního aktu (žalobou napadeného rozhodnutí). Rozhodnutí o stanovení výše čistých nákladů poskytovatele univerzální služby a žalobou napadené rozhodnutí o stanovení výše platby na účet univerzální služby jsou tzv. řetězícími se správními akty, kdy k zamýšlenému zásahu je třeba více navazujících rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů, které jsou ale samostatně

přezkoumatelné ve správním soudnictví. Byť je tedy mezi žalobou napadeným rozhodnutím ve věci platby na účet univerzální služby a podkladovým rozhodnutím logická i časová souvislost, musí být každé přezkoumáno samostatně. Žalobní námitka směřující proti tvrzené nesprávně zjištěné výši čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2009 proto nemůže být řešena v projednávané věci. Bylo-li řízení o stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby za dané období vedeno se všemi dotčenými subjekty a rozhodnutí v něm vydané nabylo právní moci, pak nelze dospět k závěru, že by námitky dotčených subjektů nebyly pravomocně a s konečnou platností vypořádány.

Důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí však byl postup soudu podle § 75 odst. 1 s.ř.s., podle kterého *“při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu”*. Je tomu tak proto, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí existoval pravomocné rozhodnutí o ověření správnosti a úplnosti podkladů a k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů (podkladové rozhodnutí). ČTÚ a žalovaný tedy za této situace postupovali v souladu se zákonem, když rozhodli ve věci platby na účet univerzální služby a vydali předmětný platební výměr a žalobou napadené rozhodnutí, které jeho věcnou správnost a zákonnost potvrdilo. Nelze však odhlédnout od skutečnosti, že podkladové rozhodnutí bylo v průběhu přezkumného řízení soudem zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení rozsudkem zdejšího soudu ze dne 3.12.2015 č.j. 8 A 394/2011-50-63, v právní moci dne 2.2.2016. Zrušením podkladového rozhodnutí pozbylo žalobou napadené rozhodnutí o stanovení výše platby na účet univerzální služby svou zákonnou oporu. Nastala tak situace, že existuje žalobou napadené rozhodnutí (ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím ČTÚ-platebním výměrem) ve věci stanovení výše platby na účet univerzální služby za rok 2009, aniž by však existovalo pravomocné rozhodnutí o stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby, z něhož ovšem výše platby na účet univerzální služby vycházela. Po zrušení podkladového rozhodnutí nemá skutkový stav, který vzal správní orgán za základ žalobou napadeného rozhodnutí, oporu ve spisu. S ohledem na ústavní princip právní jistoty nelze připustit, aby zde nadále existoval správní akt, který v důsledku zrušení jiného rozhodnutí správního orgánu stratil svůj zákonný podklad. Pro naplnění principu právní jistoty je naopak nezbytné, aby takový správní akt byl zrušen a věc byla vrácena správnímu orgánu, jemuž tak bude umožněno vyčkat splnění podmínky pro vydání rozhodnutí o výši platby na účet univerzální služby spočívající v (novém) pravomocném rozhodnutí o ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby (srovnej obdobně rozsudek NSS ze dne 15.09.2011 č.j. 4 Ads 35/2011-75).

Zrušení podkladového rozhodnutí, k němuž došlo v průběhu soudního přezkumného řízení, tj. až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, představuje podle mínění soudu výjimečný důvod pro prolomení zásady obsažené v § 75 odst.1 s.ř.s., podle níž soud při přezkoumávání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V daném případě je soud oprávněn a zároveň i povinen žalobou napadené rozhodnutí o výši platby na účet univerzální služby zrušit, neboť závažnost argumentů pro připuštění možnosti přihlížet ke skutkovým a právním novotám odůvodňuje prolomení zásad koncentrační a dispoziční, které jsou obsaženy v § 71 odst.2 a § 75 odst.2 s.ř.s.

Na základě shora uvedených skutečností soud žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst.1, 4 s. ř.s. pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou v tomto případě tvořeny náklady na zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za 2x hlavní úkon po 2.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby podle § 7, 9, 11 odst.1 písm. a), d) vyhlášky č.177/1996Sb., advokátní tarif), 2x režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 odst.3 téže vyhlášky) a DPH ve výši 960,- Kč, tj. celkem 3000,- Kč + 4200,- Kč + 600,- Kč + 960,- Kč = 8.760,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 29.dubna 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková